

Boekverslag *On the beach* (Nevil Shute)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (april 2003)

Primaire gegevens.

Auteur: Nevil Shute (pseudoniem van N. S. Norway)
(vereenvoudigde versie door G.C. Thornley)

Titel: On the beach

Ondertitel: -

Verschenen in: 1957

Aantal blz.: 117

Leestijd: 4 uur

Uitgelezen op: 27 mei 2001

Verantwoording keuze.

Wij hebben voor het lezen van dit boek gekozen omdat de titel en het onderwerp ons wel aansprak. Het boek gaat over een nucleaire oorlog met desastreuze gevolgen, een onderwerp dat niet echt veelbesproken is en waar veel auteurs niet over willen of durven schrijven. Dat het onderwerp niet erg veelbesproken is, maakt het origineel, en dat is dan een ander punt wat ons aanspreekt in dit verhaal.

Verwachtingen vooraf.

Ik, en Christy met mij, verwachtte dat het verhaal toch met enige fantasie geschreven zou zijn. Als je immers zo op de achterkant van het boek leest en je ontdekt dat het verhaal gaat over een dergelijke nucleaire oorlog, dan vermoed je toch dat er aan het verhaal enige fictie te pas moet komen. Niets blijkt echter minder waar, het verhaal blijkt verbazingwekkend realistisch geschreven, soms bijna angstaanjagend. Dit grote realisme was toch wel tegen onze verwachtingen in.

Reactie achteraf.

Wij vinden dit werk	I niet	II een beetje	III erg
Spannend			X
Meeslepend			X
ontroerend	X		
Grappig	X		
Realistisch			X
Fantasierijk	X		
Interessant		X	
Origineel			X
Goed te begrijpen		X	
* Dit werk heeft ons aan het denken gezet. Ja			
* We hebben iets aan dit werk gehad.			
Dit werk spreekt ons niet aan, omdat we het wel heel erg angstaanjagend vinden. Wat ons betreft is het net iets te realistisch beschreven. Daarnaast beleven de hoofdpersonen niet één enkel gelukkig moment in het verhaal, terwijl dat eigenlijk heel belangrijk is voor een goed boek.			

Boekverslag *On the beach* (Nevil Shute)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (april 2003)

Korte samenvatting.

Het verhaal van “On the beach” speelt zich af in Melbourne, in Australië, na een atoomwereldoorlog. Deze oorlog is gestart tussen Rusland en China en heeft zich daarna uitgebreid over de hele wereld.

Door de oorlog hangt op de noordelijke helft van de aardbol de levensgevaarlijke radioactieve straling, waardoor het grootste deel van de bevolking daar al is omgekomen. Deze straling zal daar nog jaren blijven hangen, en breidt zich nu bovendien steeds verder uit naar het Zuiden. De hoofdpersoon Peter Holmes woont in de buurt van Melbourne. Peter is een jonge man die in het leger zit als luitenantcommandeur, en daarnaast heeft hij een vrouw Mary en kind Jennifer.

De laatste twee jaar is Peter niet met zijn schip de zee op geweest, en constant hopend op een missie moet hij uiteindelijk, na lange tijd, naar het legerhoofdkwartier komen. Zijn opdracht is om samen met de andere hoofdpersonen, de Amerikaan Dwight Towers en de wetenschapper John Osborne, in een onderzeeër op zoek te gaan naar stukken land waar de straling niet zo erg is. Dwight komt vervolgens over naar Australië, erg verdrietig zijnde omdat zijn vrouw en kinderen, die in Amerika wonen, waarschijnlijk gedood zijn door de straling. Dwight krijgt vervolgens een min of meer verboden relatie met Moira. Het tweetal Peter en Dwight gaat, gehuld in beschermende kleding, op weg met de Scorpion, de onderzeeër, en op de eerste reis vinden ze alleen maar dode steden, niets is meer in leven. Vele andere onderzeeërs komen terug van grootscheepse zoektochten, maar ook door hen wordt geen enkel teken van leven gesignaleerd. Steden als New York en Londen zijn uitgestorven, nergens wordt iets levends gevonden.

Op de tweede reis trekt de Scorpion langs de Amerikaanse westkust om zijn onderzoek voort te zetten, en het enige levende wezen wat ze ontdekken is een hond die rondzwerft op Long Beach. De missie wordt aangepast met als doel het opsporen van de oorzaak van een radiosignaal, dat al twee jaar gehoord wordt. Ook deze missie is een moeilijke opgave, daar het signaal niet uit zinnen, maar slechts uit losse letters bestaat. De hoop van de bemanning verdwijnt steeds meer nu ook deze zoektocht op niets uitloopt. De enige dingen die bewijzen dat er ooit leven op de planeet is geweest zijn overblijfselen als bijvoorbeeld de straatverlichting, nog altijd in werking doordat het systeem op waterkracht loopt.

De hoop opgegeven keert de onderzeer terug naar het Zuiden, waar de stralingsziekte ondertussen zijn slachtoffers eist. Deze ziekte begint met braken en dit zet net zolang door totdat de persoon sterft. Je zou kunnen zeggen dat de verschijnselen lijken op de besmettelijke ziekte cholera. Ook het einde van de stad Melbourne is nu in zicht. Om het leed en de pijn te verzachten deelt de Australische regering pillen uit, zodat er voor iedereen de mogelijkheid bestaat vredig te sterven door het plegen van euthanasie. Als een van de laatste overlevenden besluiten Peter zijn vrouw besluiten zo'n pil te nemen, terwijl en Dwight Tower samen met wat andere soldaten zijn onderzeeër, samen met hen, laat zinken .

VERDIEPING.

Tijd en ruimte.

Het verhaal speelt zich voornamelijk af in Australië, in Melbourne. Dit is het enige land waar nog tekens van leven zijn. The Royal Australian Navy gaat toch nog naar West-Amerika om daar onderzoek te doen. Hier speelt zich dan ook een gedeelte van het verhaal af. Wanneer het verhaal zich afspeelt wordt niet beschreven, maar het zou zich in de toekomst kunnen afspelen, omdat er steeds meer landen radioactieve bommen tot hun beschikking hebben en er mensen zijn die heel ver gaan voor macht. Naar mijn mening past dit goed in het toekomstbeeld van de aarde. Het verhaal neemt een tijd van ongeveer 8 maanden in beslag. De laatste maanden dat er nog leven is op aarde.

De verteller.

Het verhaal wordt verteld door een alwetende-verteller.

Boekverslag *On the beach* (Nevil Shute)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (april 2003)

Spanning.

De spanning stijgt naarmate het einde dichterbij komt. Ook de spanning in relaties neemt toe. De mensen bereiden zich voor op hun dood. Voor de lezer blijft de spanning tot het eind voelbaar. Zullen de mensen echt sterven? Is er dan echt geen mensheid meer? Ergens hoop je toch dat alles nog goed af zal lopen. Misschien wordt er nog een uitvinding gedaan, die de mensen kan redden van hun ondergang. De kans, ook al is deze klein, is aanwezig en dat zorgt voor de spanning.

Thema en motieven.

Het boek gaat, zoals al gezegd, over de desastreuze gevolgen van een nucleaire oorlog. Een radioactieve wolk roeit langzaam de hele wereld uit. De mensen die nu nog leven moeten er langzaam aan wennen en leren leven met het idee dat ze binnenkort sterven. Het hoofdthema is sterven. Een belangrijk motief, dat aansluit bij het thema is verdriet. De mensen zijn verdrietig om alles wat hen te wachten staat en wat er al met de rest van de wereld is gebeurd. Er is medelijden met alle stervenden en met elkaar. En er is sprake van angst en onzekerheid over wat komen gaat, hierdoor gaat men het vaak ontkennen. Ook het motief liefde komt een aantal keer duidelijk in het boek terug. Peter Holmes houdt veel van zijn vrouw Mary en hun dochtertje Jennifer. Hij wil samen met hen sterven. Iedereen sterft in overgave en respect voor elkaar. Er is een duidelijk 'samen' gevoel. Ook de liefde van Moira voor Dwight komt aan bod. Dit is een min of meer verboden liefde, omdat Dwight een gezin heeft.

Personages.

Het verhaal speelt zich in het begin af rondom Peter Holmes. Later springt het verhaal over naar vele andere spelers. Er is dus niet echt sprake van één hoofdrolspeler.

Peter Holmes

Peter Holes is een officier van de Royal Australian Navy. Hij is getrouwd met Mary en zij hebben een baby, Jennifer. Peter woont in de buurt van Melbourne, in Australië. Hij houdt ervan als dingen geregeld zijn. Hij denkt vooruit en probeert overal rekening mee te houden. Toen hij wegging met de onderzeeër vertelde hij aan Mary wat ze moest doen als zij en Jennifer last zouden krijgen van radioactiviteitziekte, namelijk een dodelijke pil slikken en Jennifer ook doden. Aan het eind voelt hij zich nog best goed, maar neemt hij tegelijk met Mary en zijn kind een pil, omdat hij niet zonder hen zou willen leven.

Mary Holmes

Mary Holmes is de vrouw van Peter. Ze is de dochter van een officier van de Royal Australian Navy. Ze begrijpt ze waarom Peter telkens weg moet, maar ze vindt dit daarom nog niet altijd even leuk. Vooral de laatste dag niet omdat ze zich dan al ziek voelt en waarschijnlijk erg bang is. Ze leeft in een droomwereld, ontkent het naderende einde. Ze wil niet weten wat er gaat gebeuren en wil er ook niet over praten. Ze werkt veel in de tuin, ze praat altijd over hoe mooi de tuin volgend jaar zal zijn. Eigenlijk ontkent ze de dood uit angst.

Dwight Towers

Dwight Towers is de kapitein van een onderzeeër die is aangedreven door nucleaire krachten. Het schip heet "The Scorpion". The Scorpion is een van de twee schepen die nog over zijn van de USA Navy. Dwight is Amerikaans, maar zijn schip is nu van de Royal Australian Navy, omdat de USA Navy niet meer bestaat. Dwight woonde voordat de oorlog uitbrak in Mystic, Connecticut, een klein stadje dichtbij zee. Zijn vrouw heette Sharon en hij had twee kinderen, een jongen en een meisje. De jongen heette Dwight Junior en was tien jaar oud. Het meisje heette Helen en was zes jaar oud. Dwight is ondanks zijn (onschuldige) relatie met Moira erg trouw aan zijn vrouw en aan de Navy. Hij doet geen dingen die niet mogen van de Navy, zelfs niet het laatste uur dat hij leeft. Hij wil dan Moira niet meenemen in de onderzeeër omdat dat niet is toegestaan.

"May I come with you in the submarine, Dwight? I'm sorry, he said. This is a US warship. I can't take you. It's not allowed."

Boekverslag *On the beach* (Nevil Shute)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (april 2003)

Hij doet verder ook niets met Moira ook al vindt hij haar leuk. Hij blijft trouw aan zijn vrouw. Hij weet dat zijn vrouw en kinderen dood zijn, maar hij doet net alsof ze nog leven. Dus ook hij ontkent het hele gebeuren. Komt dit door de shock? Hij koopt bijvoorbeeld een vishengel voor zijn zoon. Dwight vindt het niet leuk als hij niets te doen heeft, misschien omdat hij dan moet denken aan al de dingen die zijn gebeurd en die nog gaan gebeuren.

Moira Davidson

Moira Davidson heeft een oogje op Dwight. Haar precieze leeftijd wordt in het boek niet genoemd, maar ze is volgens ons best jong. Voordat ze Dwight ontmoette ging ze alleen naar feesten en dronk ze heel veel. Ze wordt bang van het idee dat het leven over een paar maanden ophoudt. Moira helpt Dwight met het idee dat zijn vrouw en kinderen nog leven. Ze doet net alsof ze dit zelf ook denkt. Ze slikt de pil op het strand terwijl ze kijkt naar Dwight die met de onderzeeër naar de bodem van de zee gaat.

John Osborne

John Osborne, de neef van Moira Davidson, is een wetenschapper en hij is gespecialiseerd in radioactieve straling. Dit is ook de reden waarom hij door de Royal Australian Navy op de Scorpion wordt geplaatst. Hij moet de straling onderzoeken tijdens de missie van de onderzeeër. John heeft een Ferrari, waar hij graag in rijdt. Hij vindt het zo leuk om te racen omdat hij het gevoel bijna dood te gaan zo fijn vindt. Hij doet mee aan de Grand Prix en wint deze zelfs. Op het eind wil hij graag sterven in zijn auto en hij slikt de pil dan ook in zijn Ferrari.

Titel, ondertitel en motto.

In onze versie van het boek konden we geen motto vinden, maar in de oorspronkelijke versie had de schrijver als motto een stukje van T.S. Eliot toegevoegd:

*In this last of meeting places
We grope together
And avoid speech
Gathered on this beach of the tumid river....
This is the way the world ends
This is the way the world ends
This is the way the world ends
Not with a bang but a whimper.*

Als we dit vertalen krijgen we een stukje met de volgende strekking:

*Dit is de laatste plek om samen te komen
We komen samen
En vermijden praten
Samengekomen op het strand van de gezwollen rivier....
Dit is de manier waarop de wereld eindigt
Dit is de manier waarop de wereld eindigt
Dit is de manier waarop de wereld eindigt
Niet met een knal maar met zacht gehuil.*

We denken dat we dit motto als volgt kunnen uitleggen. “The beach” (het strand) is een ontmoetingsplaats voor aarde en water. Dit wordt vaak geassocieerd met het begin en eind. Hier betekent het het einde van de mensheid. Maar ik denk ook dat het verwijst naar het einde van het boek. Het strand is namelijk de plek waar Moira Dwight voor het laatst ziet. Daarna neemt ze een pil en sterft ze. In het verhaal wordt radioactief stof door de wind naar het zuiden geblazen. Melbourne wordt in het motto “last of meeting places” genoemd, het is namelijk de meest zuidelijk gelegen grote stad op aarde. En daarom is het de laatste stad in leven. Wij denken dat ze met “the tumid river” de stroom van radioactiviteit bedoelen. In de laatste zin van het motto wordt gezegd dat het einde van de wereld niet komt met een knal maar met zacht gehuil. De mensen die gaan sterven weten dit al tijdens, het komt

Boekverslag *On the beach* (Nevil Shute)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (april 2003)

heel geleidelijk naar het Zuiden. De mensen weten dit en hebben er veel verdriet om. Ze praten er niet veel over, maar doen de dingen die ze nog willen doen en nemen ieder op zijn eigen manier, in een gevoel van samen zijn, afscheid van elkaar en het leven, niet in boosheid, maar in overgave (zacht gehuil) - stilte – “avoid speech”.

In het motto vinden we ook de titel terug, de titel is namelijk “On the beach”. Als hier “the beach” wordt gezien als het einde denken we dat de titel wil zeggen dat de mensen in het boek nabij dat einde zijn. De overgang van aards leven naar waar de stroom je meevoert.

Relatie tussen tekst en auteur.

Nevil Shute Norway onderscheidt zich duidelijk van andere auteurs. Vooral typerend aan zijn boeken is dat de verhalen vrijwel altijd gebaseerd zijn op zijn eigen oorlogservaringen, ervaringen die hij in de Eerste Wereldoorlog heeft opgedaan toen hij vocht voor het leger. In veel van zijn boeken komen dergelijke autobiografische elementen voor, waarbij tevens zijn grote kennis van de techniek tot uiting komt. Op zich is dat nog niet eens zo bijzonder, maar de manier waarop hij zijn ervaringen opschrijft des te meer. Hij kaart, zoals al gezegd, in zijn boek situaties aan die lang niet elke auteur durft te noemen.

Relatie tussen verschillende teksten.

Nevil Shute heeft vierentwintig romans geschreven en tevens een autobiografie. Daarbij wordt gezegd dat al zijn boeken uitstekend zijn, maar dat sommige toch wel duidelijk beter zijn dan andere. In al zijn boeken beschrijft Nevil Shute de oorlog. De onderwerpen van zijn verhalen lopen daarbij uiteen van de Eerste Wereldoorlog zoals deze daadwerkelijk is geweest, tot een grote nucleaire oorlog als in “On the beach”. Wat opvalt aan zijn boeken is dat telkens een grote kennis van techniek naar voren komt. Zijn schrijfstijl is duidelijk en simpel, en samen met zijn verhalende stijl zorgt dit ervoor dat de lezer blijft lezen, zonder te blijven steken bij moeilijke woorden of gecompliceerde zinnen.

Relatie tussen tekst en context.

Zijn oorlogservaringen en zijn daardoor groeiende interesse voor techniek en luchtvaart hebben Nevil Shute Norway aangezet om al zijn belevenissen op papier te zetten of om verhalen te schrijven met zijn eigen ervaringen in zijn achterhoofd. In zijn verhalen wil hij duidelijk een boodschap overbrengen. Zo wil hij in “On the Beach” mensen aan het denken zetten over de euthanasiepillen. Daarnaast wil hij alle mensen waarschuwen voor het gevaar dat kernwapens met zich meebrengen, in de tijd dat meer en meer landen kernwapens gingen produceren en er een soort van wapenwedloop ontstond.

Boekverslag On the beach (Nevil Shute)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (april 2003)

EVALUATIE.

De literaire recensie.

We hebben een recensies gekozen die afkomstig is van het internet. Tot onze spijt was er alleen één Engelse recensie te vinden, zelfs na lang zoeken hebben we helaas geen tweede kunnen vinden.

Recensie: On the beach by Nevil Shute.

Julia Davis

JJ.Davies@ulst.ac.uk

31 mei 1998

	Recensie
Structurele argumenten	+
Realistische argumenten	-
Vernieuwingsargumenten	+
Morele argumenten	+
Emotivistische argumenten	+
Intentionele argumenten	-
Stilistische argumenten	-

De persoonlijke beoordeling van Christy

Het boek gaat over een nucleaire wereld oorlog met desastreuze gevolgen. Alle vormen van leven sterven uit. Er is slechts zelden over dit onderwerp geschreven, dit maakt het tot een origineel verhaal. Het verhaal is geschreven met een bepaald beeld over de wereld. De schrijver beschrijft als het ware hoe het eens zou kunnen eindigen met de wereld. Doordat de mensen niet door hebben wat ze veroorzaken met hun oorlogen, kan het uit de hand lopen. Dan hebben ze niet alleen hun "vijanden" geruïneerd, maar ook onschuldige burgers die eigenlijk niets met die ruzies en wraakacties te maken hebben. Door dit boek krijg je een idee hoe mensen te werk gaan zonder te zien wat de gevolgen zijn. Ik vind dat het boek dus heel realistisch is geschreven. Daarnaast wordt het sterfproces helder beschreven. Het laat zien dat de mensen in een shock en ontkenning terecht komen. De één blijft hierin hangen en de ander komt bij een gevoel van samenhang. Hiermee schept de schrijver een beeld van hoe mensen met de dood omgaan. Als het bijna niet invoelbaar is, dan lijkt dit vaak tot een shock. En het kenmerkende van een shock is, dat je het in eerste instantie ontkent. Wat ik gemist heb is een stuk boosheid, die daarop kan volgen, om daarna bij het verdriet te komen. Machteloosheid zag ik wel. En in het verdriet groeiden de mensen weer naar elkaar toe, het delende aspect sprak me hierbij aan. Het is een gedurfd einde, omdat de hele mensheid en al het leven vernietigd wordt. Het is dus een dramatisch eind, maar wel in een verstilling. De naderende dood verbindt de mensen wel en dat maakt het drama minder zwaar. Ik denk dat de schrijver dit ook zo bedoeld heeft, vandaar ook de stilte aan het strand. Ik vind de titel goed gekozen, vanwege het beeld wat het strand en de zee oproepen. De verstilling spreekt hieruit. En het is meteen de overgang tussen leven en dood. Het taalgebruik is vrij eenvoudig, maar in z'n eenvoud druk het zich wel helder uit en is het goed te volgen. Het samenzijn in de periode vlak voor het sterven, ontroert me. De dood brengt de mensen dicht bij elkaar. Ieder verwerkt het proces wat daaraan vooraf gaat op zijn eigen manier. En de karakters van de personages komen daarin duidelijk naar voren. Ik kan de personages wel invoelen, maar van mezelf kan ik niet inschatten hoe ik in zo'n situatie zou reageren. De gebeurtenissen van de nucleaire ramp worden verder niet echt uitgewerkt. Dit kan een punt van kritiek zijn. Anderzijds heeft de schrijver daar waarschijnlijk bewust niet voor gekozen. Hij heeft zich meer geconcentreerd op de gevoelens en de emoties van een kleine groep mensen. Deze maakt hij goed zichtbaar. In het geheel genomen vind ik dat zo'n breed onderwerp toch wel summier behandeld is.

Boekverslag *On the beach* (Nevil Shute)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (april 2003)

De persoonlijke beoordeling van Charlotte

Wat er in het boek gebeurt, wens je zelfs je ergste vijand niet toe. Verschrikkelijk wat mensen elkaar in een strijd om de macht kunnen aandoen, en al helemaal dat dit wordt voorgesteld als het toekomstbeeld van de aarde. Ik vind het heel goed van de schrijver om de mensen te laten inzien wat de ontwikkeling van kernwapens kan betekenen, ook al lijkt het op dit moment nog een geweldig experiment (of in ieder geval in de tijd dat het verhaal geschreven werd), uiteindelijk kunnen er desastreuze gevolgen zijn. Het lijkt in eerste instantie onvoorstelbaar dat de mensheid in één klap uitgeroeid kan worden, maar als je dit boek gelezen hebt, waarin alles zo ongelooflijk realistisch beschreven staat, weet je wel beter.

Nevil Shute wil de mens dan ook waarschuwen voor het gebruik van kernwapens, en door het trieste einde wordt zijn boodschap versterkt. Ik vind het heel goed dat de auteur kwesties aanhaalt die eigenlijk lichtelijk taboe zijn, zeker in zijn eigen tijd. Zo heeft hij het tevens over euthanasiepillen, hij stelt ze zelfs voor als een redding, en heeft daarbij een totaal afwijkende visie in vergelijking met die van het grootste deel van de bevolking van toen.

Wat ik hiernaast erg mooi vind aan het boek is de emoties die beschreven staan. Je voelt je zeer betrokken bij de overlevenden en het is heel mooi en tegelijkertijd ook lichtelijk angstaanjagend om te zien hoe zij allen omgaan met de verschrikkelijke situatie. Ze zien mensen om zich heen sterven, op zichzelf al ondraaglijk, en daarnaast moeten ze omgaan met de wetenschap dat hun eigen einde ook zeer naderbij is. Je ziet dat de personen in het boek allen op verschillende wijzen met hun leed omgaan.

Doordat het taalgebruik en de opbouw van de tekst vrij eenvoudig is, is het verhaal zeer goed te volgen. Dit heeft tot gevolg dat het nog gemakkelijker is om je in te leven. Toch blijft dat inleven voor mij moeilijk, de situatie staat ver van mij af, althans de situatie zoals die er op het einde van het verhaal uitziet. Meer inleving zou voor mij mogelijk zijn wanneer ook een deel van de atoomoorlog zelf zou zijn beschreven. Misschien is dat een punt waarop de schrijver bij zijn volgende boek zou kunnen letten. Ik zou het namelijk ook mooi vinden om te lezen hoe de bevolking zich gedraagt wanneer de atoomoorlog nog daadwerkelijk bezig is.

Recensie: *On the Beach* by Nevil Shute

On the Beach - a book about nuclear war and the end of the world. I think I knew that before I'd heard of Nevil Shute. I started on his books another way though, and worked round with trepidation to probably his best known work.

It is a great deal more subtle than my opening remark. Even the war has a complexity that lends it credibility - started not by superpowers but by little 'irresponsibles', continued not by megalomaniacs but by honest men trying to do what was right...or at least it is supposed so, as they are no longer available for comment where Shute takes up the story.

For it is not a story about the war, though the consequences of the brief conflict constitute the only villain. This is classic Shute, a story about ordinary people caught up in extraordinary events. It details beautifully their various reactions to their inevitable deaths - from denial, escapism and religious fervour, to acceptance and the new 'madness' that that brings.

The story may not be about the war, but the war remains the key and function of the book. Shute himself explained his purpose in writing it, placing the words in the mouth of Peter Holmes: '...if a couple of hundred million people all decide that their national honour requires them to drop cobalt bombs upon their neighbour, well, there's not much that you or I can do about it. The only possible hope would have been to educate them out of their silliness.' That doesn't mean, though,

that it should be read as a dry lesson. It is a beautifully crafted tale with very real characters whose lives catch and hold the imagination.

I almost funk'd out of reading it myself, expecting it to be too heavy and depressing. With Shute I should have known better. For both narrator and characters the sadness is shot through with a wry, almost flippant, humour which is perhaps the only mental defence against the subject. In fact on first reading I was carried along with the resilience and even optimism of the characters to such an extent as to

find the book almost cheerful. It is only in stepping away from the characters and looking honestly at their

Boekverslag *On the beach* (Nevil Shute)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (april 2003)

situation that the true impact arrives, a cruel wrench of the perception away from their quiet dignity to the full horror of their fate; and when that happens those flippant touches become perhaps the greatest wrench of all.

DE VERWERKINGSOPDRACHT

Interview:

Doordat er geen aangewezen hoofdpersoon is in het boek zal ik vragen stellen aan Peter Holmes en aan Dwight Towers.

Voelt u zich bevoorrecht als één van de laatste mensen te mogen sterven?

Peter: Ik denk dat ik niet bevoorrecht ben. Wij leven al lang met het idee snel te gaan sterven. En het leven is niet prettig als de datum van je dood al bekend is. Daarnaast werd ik, doordat ik in de onderzeeër werkte, voortdurend geconfronteerd met wat er met ons zal gaan gebeuren.

Dwight: Ik denk dat het tijdstip waarop je sterft weinig uitmaakt. Een paar maanden langer of korter leven is voor mij niet van belang. Het gaat erom of je vredig kan sterven, en het 'samengevoel' kan delen. Ik voel me dus ook niet bevoorrecht. Zeker omdat mijn vrouw en kinderen waarschijnlijk al niet meer leven. Het liefst had ik samen met hen de laatste momenten van het leven gedeeld. Dat is me veel meer waard, dan een paar maanden langer in leven te zijn.

Wat vindt u ervan dat jullie niet mee hebben gedaan aan de oorlog maar dat jullie er toch voor moeten boetten?

Peter: Aan de ene kant vind ik het erg onterecht dat wij worden gestraft ook al zijn we onschuldig. Maar aan de andere kant had het niets uitgemaakt als we wel mee hadden gedaan. Dood gaan we toch. Nu kan ik sterven met het idee dat ik niet schuldig ben aan de dood van de mensheid.

Dwight: De hele mensheid wordt gestraft voor het onheil dat enkelen van hen hebben aangericht. Maar aan de andere kant zou ik juist niet willen spreken van boete doening. Ik wil sterven liever zien als een verlossing. Door de dood worden we verlost van het tijdelijke aardse. We kunnen verder gaan in het Eeuwige.

Wat vindt u van de houding van Mary Holmes?

Peter: Mary accepteert niet dat ze dood gaat. Ze doet gewoon alsof het leven nog jaren oor gaat. Maar iedereen verwerkt de dood op zijn eigen manier. En het is lastig om je eigen dood te verwerken ook al ben je nog niet dood. En door de houding van Mary kan ze gewoon blijven leven en nog een beetje genieten van de dagen die ze nog heeft.

Dwight: Ik vind het een logische reactie van haar. Ze wil het niet geloven, want het is ook allemaal zo onwettelijk. Ik heb ook nog steeds de hoop dat mijn familie nog in leven is. ik kan gewoon niet geloven dat ze er niet meer zijn.

Welk idee vindt u het moeilijkst te accepteren, dat u binnenkort zal sterven of dat er binnenkort geen mensheid meer zal zijn?

Peter: Ik vind het idee dat ik dood ga niet zo moeilijk te accepteren. Moeilijker om te accepteren vind ik dat al de mensen die ik lief heb zullen sterven. En het idee dat binnenkort heel de mensheid dood zal zijn, al die herinneringen en geschiedenis. Al die dingen die wij in het verleden hebben opgebouwd, dat vind ik nog wel het moeilijkst.

Dwight: Ik denk dat de mensheid zal blijven voortbestaan. Niet in deze wereld, maar ergens anders. Ik geloof niet dat alles in één klap voorbij kan zijn. Ik heb er geen moeite mee om te gaan sterven, omdat ik voel dat ik, na mijn dood herenigd wordt met mijn dierbaren.

Boekverslag *On the beach* (Nevil Shute)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (april 2003)

Stel dat u een boodschap kon achterlaten voor eventuele latere bewoners van de Aarde. Wat zal die boodschap dan zijn?

Peter: Ik zal deze nakomelingen aanraden aardig tegen elkaar te zijn. Dat ze moeten begrijpen dat ze allemaal gelijk zijn. En dat ze met het aanvallen van een ander zichzelf kunnen vernietigen. En als dat mogelijk was zou ik hierbij graag de mensheid als voorbeeld willen geven.

Dwight: Geniet van het leven. Maar treur niet als het ten einde komt, er is meer tussen hemel en aarde.

Bent u niet ontzettend boos op de mensen die de oorlog hebben veroorzaakt?

Peter: De mensen die de oorlog hebben veroorzaakt hebben mij heel veel leed aangedaan. Niet alleen mij maar de hele wereldbevolking inclusief zichzelf. Maar allereerst is er geen directe veroorzaker aan te wijzen van deze oorlog. Het is een opstapeling van gebeurtenissen geweest. En wie die eerste atoombom heeft gegooid zal er goede redenen voor hebben gehad. Ook al zullen deze redenen nooit goed genoeg zijn geweest om een atoombom te gooien. Ik ben eigenlijk bozer op de atoomwolk die hierheen komt, dan op een enkel persoon die misschien een inbreng heeft gehad op het verloop van de oorlog.

Dwight: Natuurlijk ben ik ontzettend kwaad geweest op alles en iedereen. Maar wie kon ik de schuld geven? Er is niet een directe dader aan te wijzen. Misschien was het wel de wil van een bovenverheven kracht (God). Misschien heeft de mensheid dit wel verdiend. Net als ten tijde van Noach, de slechte mensen moesten vernietigd worden, de hele schepping werd overspoeld door een zondvloed. Het was de wens van God, en zo geschiede het. Nu is het zelfs zo dat de hele mensheid het niet overleeft. Er is zelfs geen 'Noach' meer te vinden, die het verdient om te overleven.

Geloof u in een leven na de dood?

Peter: Nee, ik ben een realistisch mens. Ik geloof niet in een wereld, die naast de onze bestaat. We leven hier en nu. Ik ben ook niet gelovig, voor mij bestaat er geen God. Ik wil samen met mijn vrouw en dochter het leven beëindigen, en geloof niet dat we elkaar daarna nog zullen treffen.

Dwight: Zoals ik al heb laten blijken uit de andere antwoorden die ik heb gegeven, geloof ik inderdaad dat we zullen voortbestaan. Ik denk niet dat een leven zomaar kan eindigen. We komen elkaar weer tegen in de Hemel, waar alles goed zal zijn. Zonder al het aardse kwaad. In de Hemel blijven we voor Eeuwig bestaan.